

בשנער

ידיעות קיבוץ הזורע - כח' בכסלו התשע"ט - 06.12.2018

עדכון מהנעשה בקיבוץ | עמוד 4
ראיון עם קורן רביב

הלמפיון שלי | עמוד 8
קולאז' תמונות ומתכונים

לי זה יצא טעים | עמוד 10
לירז מענית עם מתכון מוצלח ללביבות מתוקות

שו"ת | עמוד 16
דני נהב בשיחה עם אברהם לוי

נר זיכרון דצמבר

- 1.12.03 איתן פלג
- 5.12.17 דורון שפי
- 7.12.97 מרדכי להב
- 7.12.00 ארנון תמיר
- 8.12.02 עידית לוי
- 10.12.85 נורית ניר
- 11.12.09 חוה גרסון
- 12.12.94 דינה מעוז
- 13.12.12 זאב דביר
- 15.12.06 פרל וקסלר
- 16.12.93 אהרון (פטשי) מנחם
- 17.12.84 ישראל תורן
- 18.12.95 נחום דוברין
- 18.12.05 איתן שפירא
- 20.12.08 מיכל (לוטה) אורן
- 21.12.03 אנה וקסנר
- 22.12.77 יוסף שתיל
- 22.12.84 גיורא ברנר
- 23.12.98 יהודית מונצ'ש
- 25.12.04 זאב פלד
- 27.12.88 רות ברנר
- 27.12.99 אריה זמיר
- 27.12.04 פנינה טל
- 28.12.52 רוברט אולמן
- 29.12.77 אביהוא איכר נפל בתאונת מטוס
- 31.12.98 ליזל בארי
- 31.12.15 אילנה מיכאלי

תוכן עניינים

- 3 | **הפינה לשיתוף הציבור**
/ תומר גרוס
- 4 | **עדכון מהנעשה בקיבוץ**
ראיון עם קורן
- 5 | **חידוש תצוגת תמונות הניספים בשואה**
/ צוות יום הזיכרון לשואה
- 6 | **לזכר תמי ספיבק**
/ צביה דור
- 6 | **לזכר השיח' חאג' חוסין אל-מאז כעביה**
/ איל אופק
- 7 | **הניה רבינוב בת 108**
/ יבל ברקאי
- 8 | **הלמפיון שלי**
- 10 | **תרבות ופנאי**
ספרים רבותי ספרים / טלי כלב
לי זה יצא טעים / לירז מענית
טיפת מיתולוגיה / אהוד דור
פינת התובנה / בועז בש מרץ'
בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג
- 13 | **יצירה מקומית**
מסע נוסטלגי / יעל כרמי
מעות קטנות / שבתאי פרידמן
רישום בעיפרון / ריימונד אליס
- 15 | **סבא גינסברג**
/ צוות הארכיון
- 16 | **שו"ת**
דני נהב בשיחה עם אברהם לוי

מערכת בשער

עורכת: נעה אלבוחר

עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל

טל: 052-3990860

דוא"ל:

bashaar@hazorea.org.il

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: נעה אלבוחר

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

השתתפו בגיליון זה: קורן רביב, תומר גרוס, צביה דור, יבל ברקאי, אייל אופק, ריימונד אליס, שבתאי פרידמן, טלי כלב, צוות יום הזיכרון לשואה, לירז מענית, יעל כרמי, בועז בש מרץ', אהוד דור, ספי מנור פלג, צוות הארכיון, דני נהב

שחקולי / תומר גרוס

מאז המקום פתוח כל שישי בערב וילדים רבים משחקים בחדר יחד עם הורים וסבים, דנה אומרת שהיא מקבלת הרבה פידבקים חיוביים מחברים שנהנים מהמקום עם הילדים והנכדים וגם נהנים שהילדים לא מתרוצצים יותר ברחבי המועדון.

לאחרונה חידשו את החדר, נוספו משחקים חדשים ועשו סדר במשחקים הקיימים, יש היום גם משחקי קופסא המתאימים לילדים הגדולים יותר ויש מחשבה יחד עם אורנית להביא גם משחקים למבוגרים. בחדר שנמצא בצד השני של המועדון (מתחת למדרגות) עמית פלד סידר את שולחן הפינג-פונג שמתאים גם הוא לילדים הגדולים ולנערים.

הצוות של שחקולי מחפש חברים נוספים שיעזרו בפתיחה ובסגירה באמצע שבוע ובימי שישי. וכמובן בכדי שנוכל להמשיך כולנו להנות מהמקום מבקשים להקפיד על כמה דברים בסיסים: בואו שחקו עם הילדים או שבו לפטפט עם הורה אחר - אל תשלחו ילדים לבד, שימרו על הציוד וסדרו אחריכם. איכלו ושתו במועדון וכנסו לשיחקולי שבעים ומרוצים.

זה המקום גם להגיד תודה למנהלי הקהילה שרואים את החשיבות של היוזמה החברתית הזו ומוכנים להשקיע בה משאבים.

לקראת הפתיחה מחדש של 'שחקולי' באמצע השבוע נפגשתי עם דנה אלאור לשמוע איך הכל התחיל.

דנה מספרת שלפני 4 שנים היא ערכה מסיבת יום הולדת לבנה הגדול, היא ודיינה ראו שכל הילדים משחקים ממש יפה לבד והחליטו ליזום משהו קבוע. את השם הציע קורן על המשקל של 'בשלולי' (יוזמה חברתית נוספת שקיימת כבר מספר שנים).

בהתחלה התקיימו המפגשים במועדון לחבר באחד הימים באמצע השבוע בחודשי החורף ההורים הביאו משחקים וקצת כיבוד, הרעיון היה לתת לילדים מקום בו יוכלו לשחק יחד במקום שכל אחד ישב אצלו בבית.

ההורים שמחו על היוזמה ומשפחות רבות הגיעו להנות מהמקום, בהמשך החלו לקבל תרומות של משחקים ובשנה השנייה קיבלו גם תקציב קטן לחומרי יצירה. בשנתיים הראשונות דנה ודיינה ניהלו את היוזמה לבד ובהמשך הצטרפו עוד הורים צעירים לעשייה.

לפני שנה עלה רעיון לקחת את חדר הישיבות שסמוך למועדון ואינו נמצא כמעט בשימוש בערבי שישי ולהפוך אותו למקום בו הילדים יוכלו לשחק גם בשישי בערב. קיבלו תרומה של הרבה ספרים ומשחקים מהמשחקייה ומהחיון וגם תקציב מהקהילה.

ראיון עם קורן, מנהל הקהילה

עדכון על הנעשה בקהילה, צעדים לכבישים בטוחים יותר, סגירת תיקים פליליים, עדכון בניה חדשה, הקמת מגרש הכדורגל ועוד

השיחה התרחשה ביום החופשי של קורן, ולכן נבקש להדגיש שהוא לא יושב ביענקליה כל הזמן (:

האמת, שלא תכננתי מראש את השיחה הזו, אבל בדיעבד אני מאוד שמחה שהיא התקיימה. מלבד האווירה הנעימה לאורך הפגישה השיחה התנהלה בפתיחות ולא הייתה שאלה שהועלתה שהוגדרה כלא לגיטימית. אחריה המשכתי את היום עם תחושה גאוה קטנה בלב, בן קיבוץ צמח לאייש תפקיד ציבורי מרכזי והרווח כולו שלנו.

בצעד בטוח

כולנו נחשפנו כבר לצעדים חשובים שנעשו בנושא בטיחות בדרכים. שיחים שחסמו את שדה הראייה קוצצו ומראות לראייה היקפית הותקנו בצמתים מרכזיות בקיבוץ. אולם, הנושא חשוב והמלאכה בו לא הסתיימה. על מנת למנוע את התאונה הבאה שמחכה להתרחש ממשיך קורן בשני צעדים משמעותיים: האחד, המשך התקנת פסי האטה בצירים מרכזיים, בדומה לפסים שהותקנו בכביש ליד המרפאה. ההתקנה הצפויה: משער הקיבוץ עד הגשר האירי ומשער קק"ל מסביב לאולם הספורט תוך מעבר בכביש החוצץ את הבניה החדשה בעמק לבתים שכבר קיימים בשכונה. בהמשך מתוכננת התקנה גם במיקומים נוספים ברחבי הקיבוץ. נושא נוסף שמקודם ממש בימים אלו הוא תחימה של אזור החינוך והגדרתו כ"אזור נקי" מקלאבים. צעד זה יבוצע על ידי העמדת תמרורים וסימון על הכביש וכולי תקווה כי הציבור יאמץ את ההנחיות החדשות. קורן מדגיש כי לנושא זה הוקצה תקציב בתוכנית של 2019.

ומה מתוכנן בעתיד היותר רחוק?

תוכנית כבישים וחניות לכלל הקיבוץ, שתפקידה להסדיר את נושא הכבישים והחניות ולהתאים את התשתיות הקיימות לצרכים הקיימים שנעשתה בעזרת משרד מתכננים חיצוני "אלחנתי". התוכנית תוצג ביום שני הקרוב, ה-10 לחודש, בשיחת קיבוץ משקית. "אני מזמין את החברים להגיע, לשמוע ולהביע דעה", אומר קורן. "התוכנית מצריכה השקעה מסיבית אך אנחנו נערכים לבצע קטע מהתוכנית כבר בשנה הקרובה (2019). כשלנגד עינינו יש תוכנית ראייה כוללת וארוכת טווח לנושא, נוכל לנטב את השקעות המיידיות של הקיבוץ בחניות, מדרכות ודרכים כך שיבוצעו בתאמה לתוכנית המקיפה".

מועדון חץ

בחינה של מהלך להסדרת רישיון עסק למועדון חץ, תוך הבנת החשיבות של המועדון לצעירים ולקהילה, מתבצעת בימים אלו. למנהל הקהילה אחריות פלילית לכל הפעילויות המתבצעות תחתיו. זה הזמן לבשר כי בשעה טובה, התיק הפלילי של קורן ושל רועי שחורי, שנפתח עקב הפעלת המועדון, נסגר במשטרה.

תוכנית קהילה 2019

בימים אלו עומלים קורן והצוות על סיום בניית תוכנית 2019. "נפגשנו עם כל מנהלי הפעילויות, התעדכנו, אמרנו תודה והחמאנו לעוסקים במלאכה", מספר קורן. התוכנית תוצג למועצת קהילה בשבוע הבא ולאחר מכן, מתוכננת להיות מוצגת לכלל חברי הקיבוץ ב-25 לדצמבר.

בניית השכונה החדשה

מסירות ראשונות של חלק מהבתים אמורות להתבצע כבר בחודש הקרוב. שאר הבתים מתוכננים להימסר במהלך המחצית הראשונה של 2019. "אנחנו בתהליך

של סיכום העלויות של הפרוייקט לקהילה תוך בחינה של חריגות יחסית לתכנון המקורי. אנחנו נערכים תזרימית להתמודדות עם חריגות, במידה ונגיע לכך", מרגיע קורן ומוסיף ברכות לדיירים החדשים גם לרגל הכניסה לבתים וגם לרגל השתלבות פעילה בחיי הקהילה.

אולם אירועים

כאמור רישיון העסק של האולם בוטל. זאת לאחר שהמועצה, שהשתמשה באולם בזמן השיפוצים של האולם האזורי, סיימה להעזר בו. על המשך ההסדרה מסביר קורן: "אנחנו בודקים את האפשרות להשמיש את האולם גם למטרות עסקיות. יש צורך להוציא היתר בוועדה המקומית ולהסדיר שרותים במפלס האולם".

מגרש כדורגל חדש

המגרש נבנה בימים אלו והבניה אמורה להסתיים תוך זמן קצר. קורן מספר על פגישה המתוכננת להתקיים עם המועצה להסדרת זכויות שימוש במגרש הן לנו, והן

לבית הספר, למועצה וליקנעם המושבה, זאת מתוך רצון לשכנות טובה ולשיתוף פעולה.

מזגנים חדשים למועדון

מזגנים חדשים הותקנו לאחרונה במועדון לחבר. "זוהי התחלה של השקעה במפעל בעל חשיבות קהילתית רבה בעיני, מספר קורן. "המקום מהווה מקום מפגש ושיח לכלל החברים ואף מקום משחק לעשרות ילדים ב"שיחקולי" המתופעל על ידי דנה אלאור".

תצוגת תמונות הניספים בשואה

כל שנה ביום הזיכרון לשואה ולגבורה, מוצגות בכניסה לחדר האוכל הקטן, תמונות קורבנות השואה, שהיו קרובים של חברי הזרע. תמונות אלה הן עדות אילמת לאבדן הגדול הפרטי והלאומי. עבודת איסוף התמונות, תיעודן והצבתן בתצוגה נעשתה בידיהם המסורות של אילנה מיכאלי ז"ל, רותי הרמן ז"ל, נחמה נה"ב ודניאל לוי ועל כך כולנו מכירים להם תודה. בשנים האחרונות נוספו לתצוגה תמונות של קרובים נוספים. במשך השנים התמונות התבלו וגם הכיתוב כבר לא מבטא בדיוק את הקשר לבני המשפחה החיים היום. לכן, כחלק מההכנות ליום השואה 2019 - תשע"ט, אנחנו עוסקות בחידוש התצוגה.

זאת הזדמנות להציע לחברים נוספים שבני משפחה שלהם מדרגה ראשונה ניספו בשואה לפנות לצוות כדי לכלול את קרוביהם בתצוגה. במידה ולא נותרה תמונה של האדם שנספה ניתן להנציח את שמו בכיתוב.

החברים מוזמנים לפנות עד 12 בדצמבר 2018 לחברות צוות יום הזיכרון לשואה: סמדר בר און, גילה טוט ולנה נוימרק

לזכר תמי ספיבק / צביה דור

תמי ספיבק, תאומתו של אמנון, היתה חברתי היקרה מימי ילדותנו בקן צפון של "השומר הצעיר" בתל אביב. גרעין "עינת" ששוין לקיבוץ זיקים יצא עם סיום הלימודים לתקופת גיבוש בהזרוע שהיה קיבוץ "מאמץ" של זיקים.

להזרוע הגענו 72 נערות ונערים מלאי מרץ ומשובות נעורים שהצליחו להוציא את חברי הזרוע מתנומת הנינוחות והחוקים הנוקשים.

אחת השובבות בעלת התעוזה, שחקנית וזמרת מלידה, שהתבלטה בחברה, הצחיקה, ולדעתי זכורה לכל היתה תמי בעלת תלתלי הזהב, צחקנית, עליזה ומעוררת שמחה. תמי הייתה אהובה על כל סובביה. חברה היו רבים.

לימים עזבה את הגרעין ואת קיבוץ זיקים, חזרה לתל אביב ומימשה את אהבתה למשחק ושירה. הופיעה אצלנו באולם ב"הלוך הלכה החבריא" במשחק ובשירים לצד אמנון ברנזון, שנפטר לפני שבוע. תמי שיחקה בהצגות רבות ותמיד שמרה על קשרים אמיצים עם חברי ילדותה והיתה מרכז במפגשי הגרעין הרבים.

✧ יקרה היתה לי תמי חברתי. יהי זכרה ברוך.

עולם הולך ונעלם / איל אופק

הלך לעולמו השיח' חאג' חוסיין אל-מאז כעביה אחרון תושבי קירה

מצורף קטע שקיבלתי לפני ימים מעטים מחברים בכפר כעביה, שידועים על התעניינותי בכל הקשור להיסטוריה של האזור בכלל ושל עליית קיבוץ הזרוע על הקרקע בפרט.

עליית הקיבוץ על משבצת הקרקע שנרכשה בשנות העשרים על ידי יהושע חנקין, גואל אדמות העמק, לוותה במסכת ארוכת שנים וסבוכה של פינוי האריסים שישבו בכפר קירה. בסופו של דבר ניתן לומר כי "מעז יצא מתוק" וגם תושבי כעביה וגם וחיים כיום בכפרים נאים ומכובדים. (ניתן לקרוא על הכל בארכיון, בעבודתי על "יחסי קיבוץ הזרוע עם הכפרים קירי ואבו זריק בין השנים 1936-1948")

חוסיין נולד בשנה השנייה לשלטון הבריטי בארץ וחיו מעידים יותר מכל על התהפוכות הרבות שעברו על הארץ ותושביה. את ילדותו העביר החאג' חוסיין במרחביו הפתוחים של העמק למרגלות הכפר קירה וקאמון. לאחר פינויים של בני השבט מהעמק עם הקמת המושבה יקנעם בשנת 1935, וקיבוץ הזרוע בשנת 1936 זכה להימנות על דור המייסדים של ישוביהם החדשים של בני הכעביה והחג'אג'רה בגבעות המיוערות שמדרום לשפרעם. שם, במרחק לא רב מואדי אל-מלכ (נחל ציפורי) הירוק כל ימות השנה, בנה את ביתו והקים משפחה ענפה שעלתה ופרחה גם לאחר הקמת המדינה.

לפני שנה ומחצה עשיתי את הדרך הארוכה צפונה כדי לשמוע מפיו על חייו מלאי העשייה. בהיותו צנוע, נכבד, אצילי ונדיב כתמיד, חאג' חוסיין פתח בפני המבקשים לשמוע צוהר חי לפרקים נשכחים בתולדות הארץ וישובה. כאדם המכיר כל עץ, גבעה, מעיין וואדי שעליהם דרכה כף רגלו במהלך חייו הארוכים, הוא לא שכח להישיר מבט אל העתיד. כמקור של עוצמה מוסרית וכקול הקורא לגילוי אחריות חברתית, חאג' חוסיין איחל עתיד טוב יותר למשפחתו ולאורחיו הרבים. יהי זכרו ברוך.

✧

"היום הלך לעולמו החאג' חוסיין אל-מאז כעביה, אבו מוחמד, מבני "מרג' אבן עאמר" (עמק יזרעאל) המתגוררים בכפר כעביה, לאחר 98 שנות חיים מלאות בטוב. החאג'

הזקנה הכי מבוגרת בתנועה הקיבוצית ואולי גם במדינה

/ יבל ברקאי

הניה רבינוב משער הגולן (שהופיעה בסרט 'גבורות' שראו אצלנו) תהיה, אם לא תקרינה הפתעות בלתי צפויות, בת 109 באפריל הבא והיא כנראה הכי זקנה בתנועה הקיבוצית אם לא במדינה כולה.

היא גרה כבר כ-10 שנים בבית הסיעודי בקיבוץ, צלולה באופן יחסי ולא שומעת. בנה היחיד אמנון (75) אומר שהתקשורת אתה נעשית בעזרת לוח וטוש.

"אימא עבדה במהלך חייה כמזכירת קיבוץ, רכזת חברת הנוער ומטפלת. העבודה האחרונה שלה הייתה בהנהלת חשבונות".

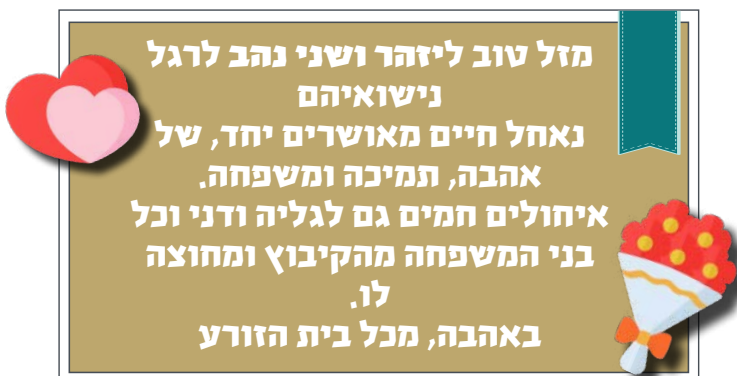
מבקר אותה כל יום?

"לא. פעם בשבוע. בגיל 31 עזבתי לקיבוץ ברקאי ומגיל 45 אני חי בכרכור, היום פרדס חנה/כרכור. מזה 30 שנה שאימא אלמנה. אבא שלי אפרים היה אף הוא מזכיר קיבוץ ומנהל ביטוח חקלאי בתנועה".

מה סוד הבריאות של אימא?

"לא יודע, אבל במשפחה שלנו רבים מגיעים לגיל 100.."

י.ב. ✨

תיקון בכתבה "בין איש צבא מעולה"

טעות שלי בקריאת ההיסטוריה / חנן נגרי

ברשימתי "בין איש צבא מעולה" כתבתי "כאשר אצ"ל הפכה למפלגה פוליטית בשם חירות" זה כמובן לא נכון. מקורות מפלגת חירות הם בהסתדרות הציונית הרביזיוניסטית, דרך גח"ל ועוד. גם החלק השני בליכוד הוא בשלבו הסופי, המפלגה הליברלית הישראלית שהמקור שלה הוא מפלגת הציונים הכלליים, שהייתה מפלגת מרכז חשובה ביישוב היהודי הציוני בימי המנדט הבריטי, והמנהיג החשוב שלה היה חיים ווייצמן שהיה הנשיא הראשון של מדינת ישראל. המפלגה הזאת עברה גלגולים רבים מאז קום המדינה, עד שנמוגה בתוך הליכוד וברבות גלגוליה הפכה למפלגה הליברלית. ✨

מתן וגיל נחמיאס

הלמפיון המסורתי של משפחת סלע

אושרי קלבריס

**הדס, נועה ועדי אנון
הכי כיף שבעולם!**

- חותכים פומלה או פומלית רק את החלק העליון וחורצים מסביב את כול הפנים.
- עם כף או מומלץ יותר עם כף היד שלכם להוציא את הבפנוכו.
- בסוף להוסיף "חלונות" קטנים לשים נר בפנים. לחבר חוט מלמעלה - עדיף חוט טלפון קשיח וזה מוכן!
- פעילות קצת מלכלכת אז עדיף לעשות בחוץ ולהיות מוכנים להתלכלך ולאכול פומלה ופומלית בצורה הכי כפית שיש.

אלי ושני קבאסה
כל הזכויות, הידע, הטיפים והניסיון שמורים לסבא דוד ודודה תמר.

ירדן, אורי ומעיין שרגאי
מיטב המסורת, מתכון להכנת שרגפיונים - למפיוני הפילפלים של משפחת שרגאי!!! גם למפיון וגם ארוחה... הכנת למפיונים מפלפלים הינה מסורת של כ-10 שנים במשפחת שרגאי... ריח הפלפלים הקלויים מתפשט ומלווה את כל מצעד הלמפיונים. ילדי משפחת שרגאי מחכים שנה שלמה על מנת לאחוז את הלמפיון המסורתי! הכנה:

- קונים בכלבו פלפלים גדולים עם גבעול ארוך (ניתן ממגוון צבעים).
- חותכים שתי עיניים בפלפל.
- דרך העיניים בזהירות-מרוקנים את ליבת הפלפל (החלק הלבן הרך עם הזרעים).
- בתוך תחתית הפלפל חותכים ומסדרים מקום ישר לגר שטוח.
- מאחור בתחתית הפלפל פותחים חלון בגודל הגר השטוח ומכניסים בזהירות את הגר. מוודאים שהגר יושב יציב וישר.
- חותכים פה עם שיניים.
- סוגרים את החלון ובעזרת קיסמים נועצים בפלפל ודואגים שהחלון לא יפול.
- עם קיסמים נועצים דרך הפלפל ומקבעים את הגר בצידו במקומו (שלא יתהפך מטלטולי המצעד).
- פותחים פתחים קטנים עוברים בתקרת הפלפל על מנת שלא תיווצר חניקה של הלהבה של הגר.
- קושרים את גבעול הלמפיון בחוט למקל והרי לכם למפיון שרגאי מסורתי (שרגפיון).

משפחת גורן
למפיון זה, על שום מה??? אז - אכלנו חמוצים ורוקנו את הפחית, ניקבנו 2 חורים עם מסמר, חבל תמ"ה- קשור לענף כותנה גזום ו... שקית עם חול ונר. ווואלה!
חג שמח!!
ממשפחת גורן

משפחת ברק

נטע ונעמי עם הלמפיונים שסבא יצחק האלוף הכין עבורם.

אייל ברקאי

משפחת אלבוחר - למפיונים ברגע האחרון

מיועד למי שנתקע בעשר בלילה עם 4 למפיונים להכנה, בלי פומלות, בטטות, דלורית ואפילו בלי מדבקות

- חותכים בקבוק של ליטר וחצי לשניים.
- חורצים בעזרת סכין יפנית פנים על גבי בריסטול צבעוני.
- מכסים את הבקבוק בבריסטול בעזרת שדכן וצלוטייפ
- טיפ: ניתן לחתוך את הבקבוק היכן שיש את החור של הפה, כך ניתן להכניס את הנר בקלות מלמטה.

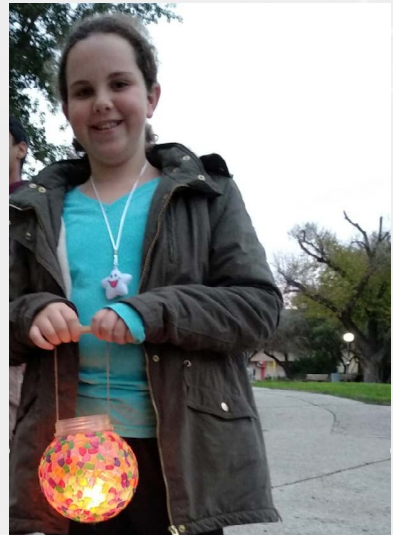
יוגב אלקיים

בועז אל-אור

הילה ושירה טיקטין ושיר כפרי

עידן לנג רביב

דור, עומר ושני פלד

סביונים עם סופגניה ראשונה בחג

הלמפיון שלי חנוכה 2018

ספרים רבותי ספרים / טלי כלב

חיים שלמים / רוברט זטהאלר

רוברט זטהאלר, יליד וינה, 1966, הוא סופר, תסריטאי ושחקן אוסטרי, חתן פרסים ספרותיים רבים. ספרו "חיים שלמים" נכלל ברשימה הקצרה והסופית של פרס המאן בוקר הבינלאומי ושל פרס ה-IMPAC היוקרתי, דבלין.

"חיים שלמים" הוא רומן אינטימי ופיוטי על חייו של אדם, מילדותו ועד זקנתו. בגיל ארבע בערך מגיע אנדריאס אָגֶר לעמק שלרגלי ההרים ונמסר לידי איכר קשה לב. בביתו הוא גדל ומתחשל. מהמכות שהאיכר מכה אותו הוא נותר צולע. ילדי העמק אמנם לועגים לצליעתו, אבל עובדה זו לא מונעת ממנו להיות לגבר חסון וחזק ולפועל חרוץ, שאף לוקח חלק בהקמת הרכבל הראשון מן העמק להרים. הסיפור מתרחש כולו באלפים האוסטרים והוא מלווה בשינויי העונות, ההיסטוריה (מלחמת העולם השנייה) ובקדמה שפולשת אל הנוף הבראשיתי. לאורך העשורים משנה העמק את פניו, הוא נהיה מודרני ורעשני יותר. חייו של אָגֶר, לעומת זאת, נותרים שקטים ומכונסים בעצמם, הם מושפעים בעיקר מאהבתו הגדולה לְמָרִי, מעונות השנה ומאיתני הטבע. זהו ספרו החמישי של זטהאלר

בחיי המציאות אין בה כל עניין, אבל בספרות היא נעשית דמות חזקה שמעוררת בנו רגשות עזים. זטהאלר מצליח להעניק לחיים הרגילים, הבסיסיים, איכות רבת עוצמה.

גבור משמעותי נוסף בספר הוא הטבע, על יופיו ופגעיו ועל אופן שליטתו בחיי האנשים החיים בו. הקדמה פולשת אל המקום הנידח עם החברה לבניית רכבל ומשטחי סקי, ועמה מאות פועלים. בהם אגר שמתגייס לעבודה בהקמת הרכבל ומסתגל אל השינויים. הוא אינו מודע לשינוי הפוליטי. אולי אינו מבין אותו. כאשר מגייסים אותו להילחם הוא הולך באדישות אל גורלו. שנים רבות הוא עושה בשבי הרוסי בסיביר, במקום שאנשים מתים סביבו מקור ומרעב. אגר מחזיק מעמד. כשהוא חוזר כמו דבר לא השתנה. אלא שעכשיו באים תיירים לחזות בנוף. אגר הופך למדריך טיולים. הוא מזדקן לאט, "מנהל שיחות עם עצמו, ומתרחץ מדי בוקר

בפלג הרים קר כקרח. במושגים שלו הוא הצליח בחייו ולפיכך היו לו כל הסיבות להיות מרוצה... היה לו גג מעל לראש, הוא ישן במיטה משלו". לא צריך הרבה יותר.

קצב הסיפור הוא איטי וחדגוני, אך אינו משעמם אף לא לרגע. מפתיע לאיזה עומק הצליח זטהאלר להגיע ברומן כה קצר. "הוא חווה ילדות, מלחמה ומפולת שלגים. שום עבודה לא הייתה מתחת לכבודו. הוא פוצץ אינסוף חורים בסלע וכתר, כפי הנראה, מספיק עצים כדי להסיק במשך חורף שלם את כל התנורים בעיר קטנה". בזקנתו נעשה אגר מבולבל ונחשב בכפר למשוגע ובליל חורף אחד מת ליד שולחנו. מעטים היו המלווים את ארונו. היה יום קר מאוד והם מיהרו

"... "חיים שלמים" הוא רומן אינטימי ופיוטי על חייו של אדם, מילדותו ועד זקנתו. בגיל ארבע בערך מגיע אנדריאס אָגֶר לעמק שלרגלי ההרים ונמסר לידי איכר קשה לב. בביתו הוא גדל ומתחשל. מהמכות שהאיכר מכה אותו הוא נותר צולע. ילדי העמק אמנם לועגים לצליעתו, אבל עובדה זו לא מונעת ממנו להיות לגבר חסון וחזק ולפועל חרוץ..."

לחזור אל חום ביתם.

קשה להפליג בשבחי הספר היפה והמיוחד הזה שיש לשבח את תרגומו. בצד זה גם יש מקום לשבח את הסדרה שבה יצא הספר, סדרה משובחת בעריכת אברם קנטור ונגה אלבלך בספרית פועלים. ✨

ויפיו בדרך כתיבתו, בסגנונו התמציתי והמדויק, במקצב של משפטיו. כוחו בפשטותו וביכולת לבנות גיבור כאנדריאס אגר, אדם שקוף שאיש מן הקוראים לא היה מתעניין בו או בשכמותו אילו פגש אותו במציאות. כוחו של זטהאלר בהעמדת דמות שאולי

מתכון של ליה שומרון פינדר, פשוט לבשל בריא

רכיבים

- 1 בננה
- 1 כף שקדייה
- 2 ביצים
- 2 תפוחים ירוקים
- 4 כפות קמח כוסמין מלא
- מעט קינמון
- שמן קוקוס לטיגון

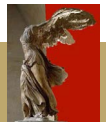

אופן ההכנה

1. מועכים במזלג את הבננה, מוסיפים את השקדייה ואת הביצים ומערבבים היטב.
2. מגררים את התפוחים בפומפייה ומוסיפים לתערובת.
3. מוסיפים את הקמח ומעט קינמון ומערבבים היטב.
4. ניתן לאפות בתנור על חום בינוני (180 מעלות צ.) במשך כ-15 דקות או לטגן.
5. לטיגון: מחממים את השמן במחבת, יוצרים לביבות עם כף ומניחים על המחבת. מטגנים מצד אחד עד להשחמה הופכים ומטגנים כ-3 דקות נוספות עד להשחמה.

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

יקִינְתוֹן

אָפּוֹלוֹן, אל השמש האולימפי, נהג ברוח הימים ההם להתאהב בנערות ובנערים ששבו את עינו החדה. היקִינְתוֹס נסיך מקדוניה הצעיר ויפה התואר, היה מאהבו ויחדיו בילו שעות ארוכות בתחרויות ספורט למיניהן. זְפִירוֹס, אל רוח המערב, נִשְׁפָּה אף הוא ביופיו של היקִינְתוֹס, אך זה לא השיב לו אהבה. קנאת זְפִירוֹס באָפּוֹלוֹן העבירה אותו על דעתו וביום אחד בשעה שאָפּוֹלוֹן והיקִינְתוֹס התחרו בהטלת דיסקוס, שילח זְפִירוֹס משב רוח חזק שהסיט את מעופו של הדיסקוס, וזה פגע בהיקִינְתוֹס ופצע אותו פצעי מוות. אָפּוֹלוֹן חש לעזרתו אך ללא הועיל. במקום בו ניגר דמו של היקִינְתוֹס עלה ופָּרַח פרח היקִינְתוֹן. (זְפִירוֹס העניק לשפה העברית את המילה: זְפִיר, שהיא רוח קלה).

שבת שלום (עם יקינתון בגננו הקטון)
אהוד דור

ז'אן ברוק, מותו של יקינתון, 1801

פינת התובנה / בועז בש מרץ'

כולנו, בכל הגילאים ובכל רמות האינטליגנציה, עושים טעויות. מישהו פעם הגדיר ש"אדם חכם עושה טעויות 30% מזמנו ואילו שאר האנשים עושים זאת 70% מהזמן... אינני יודע עם זה מדויק, אך לפי כל המחקרים על הפער בין הרציונל לאופן בו אנו מתנהגים / פועלים / חושבים אנו מבצעים המון טעויות בכל יום.

השאלה אם כן היא, כיצד אנו מגיבים לטעויות אלו?
האם אנו מנתחים את הטעות שהייתה ולומדים ממנה על מנת לשפר לפעם הבאה? (בד"כ לא...) או שהמנגנון הרגשי התת הכרתי שלנו פוגע גם בתהליך הלמידה מהטעות? (בד"כ כן...)

האם יש הבדל מהותי בין ילד ש"מתבצר" בכעס והעלבון שלו על הטעות שעשה ובוכה או מרביץ לבין מנהל בכיר שיושב במועצת מנהלים או בראש ארגון גדול ו"מתבצר" בהכחשה של הטעות שביצע?

אחרי שביצענו טעות יש לנו שלוש אפשרויות תגובה:

- רגשית - התבצרות בעלבון / תסכול / כעס / פחד מהמשמעות

- הגנה תת הכרתית - הכחשת הטעות
 - רציונאלית - ניתוח הגורמים, הלך המחשבה וה"פרדיגמות" שגרמו לה ומה ניתן לעשות אחרת בעתיד.
- מה אפשר לעשות עם התובנה הזו?**
כמו עם כל תובנה אחרת - או לא להסכים, או להסכים ולא לממש, או להסכים ולנסות לממש...
בשיר ה"עצות לחיים" הטוב ביותר בכל הזמנים - (Class Of 99; Wear Sunscreen) יש שורה מעולה -

"...Remember the compliments you receive, forget the insults..."

בדיחת השבוע / ספי מנור-פלג

2 רכבים מתנגשים בחוזקה בכביש החוף עקב נהיגה מופרזת של אחד הנהגים.

המכוניות מתגלגלות ומתהפכות נזרקות עשרות מטרים מהכביש ולבסוף יוצאים בשלום מהאחד רבי ומהשני כומר. צווח הכומר על הרבי "אתה משוגע, איך אתה נוסע? דיבוננו של עולם לאן אתה ממהר? תראה מה עשית? כמעט הרגת את שנינו!"

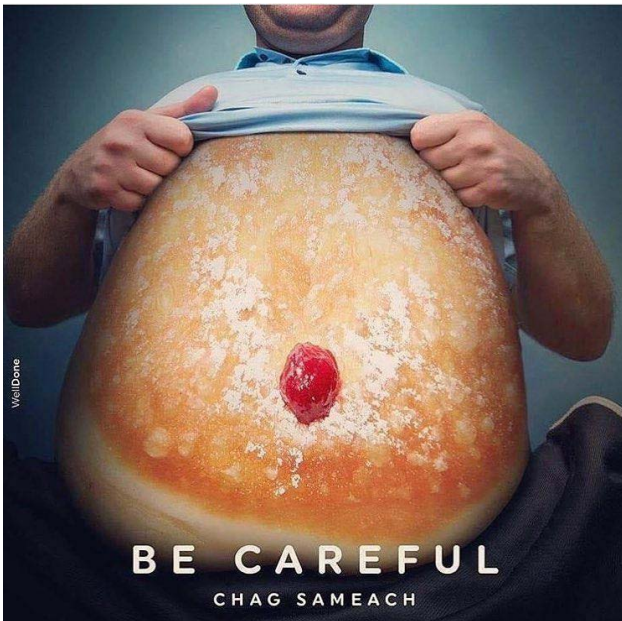
עונה לו הרבי: חביבי, מה קורה לך איש דת וכמורה אתה, הבט ברכבים גושי ברזל מעוכים והבט בנו בריאים ושלמים ואתה מתלונן? הרי אנחנו צריכים להודות לאל.

היה אצלי בקבוק וויסקי טוב בבגאז' בוא נראה אם נס והוא שלם נשתה נרים לחיים ונאמר שהחינו.

נרגע הכומר ואומר איש חכם אתה וצודק.

מוציא הרבי את הבקבוק מציע לכומר את זכות הראשונים והכומר לוגם לגימה ארוכה ומכובדת מעביר את הבקבוק לרבי.

הרבי עונה לו. תודה ידידי, אבל אני מחכה למשטרה.

מי שרוצה סופגנייה ללא גלוטן, צמחונית, טבעונית וללא סוכר שיאכל עגבנייה

כל הזמן חשבתי שמייבש הכביסה מכווץ לי את הבגדים. בסוף מתברר שזה המקרה.

40-50-60 מסע נוסטלגי במנהרת הזמן / יעל כרמי

שבחרו לקרוא לו 'אורה' מכל השמות בעולם. הנה חולצה נוספת שעל האטיקט שלה רשום 'אתא'. הידעתם שראשי התיבות הם: 'אריגי תוצרת ארצנו' ואת השם הגה שי עגנון? מאחורי השמות האלה: אתא, סינטבון דרמפון, נמצא עולם שלם. חדרי האמבטיה של ילדותינו עם מברשת הגילוח המקציפה של סבא. עם החול הזה 'רם' שאמא הייתה שופכת בשירותים כדי שיבהיקו. עם הסבון הענק בעל הריח הלא מזוהה 'סינטבון' שהזכיר לי תמיד קוביית בוץ אבל הבריק וניקה והסיר כתמים.

'חבל שלא ידענו כשפינינו את בית ההורים' הוא משפט שחוזר אצל המבקרים במוזיאון שהוא גם ביתו של גיל. חבל שלא ידעתי. כשפינינו את בית הוריי לפני כשנתיים, חזרו אלי הריחות והמראות. דמותם, ריחם וחיבוקם של אמא ואבא מילאו את ארון הקיר בחדר השינה כשפתחתי אותו.

על מדף עליון עמדו בתערוכה האפטר שייבים של אבא. אבא בריח BRUT. דומה שכל האבות הריחו אז כך, אחרי שחזרו מיום עבודה, ולבשו גופיית אתא נקייה ומכנסיים קצרים, והתיישבו בכורסא, או על כסא נוח במרפסת, עם צלחת של אבטיח קר עם גרעינים, או כוס אייס קפה עם גלידה שנבחש בקשים ארוכים שבסופן כפיות קטנות.

באהבה גדולה אוסף גיל את החפצים האלה שמילאו את בתינו. לעיתים, מאחורי קלמר עץ ישן חרוט שמה של הילדה שהקלמר היה שלה, ואז, מספר לנו גיל, הוא מנסה למצוא את אותה ילדה ובבת אחת, היא חוזרת אל ילדותה. אל השולחן בכתה ואל העפרונות והעטים והמחברות.

בספרי הזיכרונות שבצד הברכות האישיות יופיע המשפט: 'היי נאמנה למשפחתך ולמולדתך'.

ברחובות השוק נשאר עוד מעט בתי מלאכה, למשל, כזה שמרתכים בו מכונות לקליית קפה, אבל רוב החנויות מוכרות או משפצות את הפריטים איתם עבדו פעם בידיים חזקות. נעצו ברגים, דפקו מסמרים ריתכו וליטשו.

שידת מגירות גדולה המחולקת לריבועים קטנים ובהן נחו אותיות להדפסת עיתון. מנורות, ארונות וסיפולוקסים! עולם שלם של סיפולוקסים. 'קיבלתי 6 כאלה לחתונה' מספרת

על נוסטלגיה, שיניים מזהב, סיור לצוות הספרייה, מוזיאון מהעבר וכורסת רהיטי הזורע אחת

'בכל בוקר, ב-07:30, אני מתחיל את יום עבודתי' אומר לנו גיל פנטו, ומחווה בידי על רחבת הרוכלים של שוק הפשפשים ביפו. על המוזיאון הנוסטלגי ועל גיל שמעתי כבר מזמן, ורשמתי לעצמי שאני חייבת להגיע אליו.

רחבת הרוכלים ביפו שוקקת חיים. חיים שלמים שפעם מילאו בתים ומטבחים, נפרשים על המדרכות ומעוררים במתכופף אליהם געגועים לפעם. אלה לא סתם חפצים, כשנוגעים בהם וממשיים ומלטפים אפשר לשמוע איך מאחורי כל אחד מהם מסתתר סיפור. חיה משפחה, מטבח שאכלו בו, סלון שישבו על ספותיו ופוטל-הכורסה הגדולה והרחבה שאפשר היה להתרווח בה אחרי יום עבודה.

אני נוסטלגית. מאד. תנו לי כלי בית, תמרקים, קופסאות אוכל, מגירות, אלבומים, משחקים ספרים ותקליטים של פעם- ואני שלכם.

וכך, הצטרפנו צוות הספרניות של ספריית הזורע, לסיור בשוק הפשפשים ובמוזיאון הנוסטלגי בהדרכתו של גיל פנטו. את גיל מזהים מייד. הוא נראה בדיוק כמו בתמונה ועל כתפו פריט נוסטלגי, תיק כחול של אל על. ובתיק- אוצרות שהוא חושף בפנינו לאט לאט.

על ההתחלה הקמתי מהומה. על מדרכת הרוכלים היו מונחות 3 צלחות וינטג' יפהפיות שמייד חמדתי. 'כמה?' אני שואלת את הרוכלת שיושבת ומעשנת, '10 שקל כל אחת', 'רגע' הופיעה מעבר לכתפי רוכלת אחרת שיש לה שן כן, שן לא ושן זהב 'אני מוכרת פה היום, איציק אמר היום אני, 20 שקל מותק'. המעשנת קמה באיום מכיסאה: 'מה פתאום? איציק אמר אני פה היום' ניצלתי את המהומה: '15' שח טוב?' 'תביאי הכסף' ענתה המועמדת להשתלת שיניים, והצלחות שאולי היו פעם חלק מסט גדול יותר ושימשו במטבח של משפחה אחרת, הפכו שלי.

כמו קוסם השולף שפן, התחיל גיל להוציא פריטים מהתיק. הנה חולצה שנרקמה על ידי נערות עיוורות בנתניה במקום

תבלינים למרק, אבקת כביסה, כורסא הזורע, כלי גילוח המוזיאון הנוסטלגי

מאחוריה כל האנשים שהיוו את הפסיפס הגדול של ילדותי: אמא ואבא, סבא וסבתא ואיתם כל החפצים והרהיטים, יפרשו אלי ידיים ויקראו: 'עלינקה'. את השיר הנפלא הזה של יהודה עמיחי הקראתי בסוף הביקור, והוא כאילו נכתב על המקום הזה ועל כל האנשים הנוסטלגיים, המתגעגעים ל'פעם' והופכים בעצמם שליחים הרצים הלוך ושוב אל ילדותינו.

**וְכָל הַזְמַן רָצִים שְׁלִיחִים הֶלֶוךַ וְשׁוֹב אֶל יְלָדוֹתַי
כְּדִי לְהִבִּיא מִשֵּׁם דְּבָרִים שֶׁהִשְׁאַרְתִּי אוֹתָם אוֹ שְׂכַחְתִּי,
כְּמוֹ מִבֵּית שְׁעוֹמֵד לְהֶהָרֵס,
אוֹ כְּמוֹ רוֹבֵינְזוֹן קְרוֹזוֹ מִן הָאֲנִיָּה הַשׁוֹקֵעֶת לְאֵט
אֶל הָאֵי, כִּךָּ אֲנִי מוֹצִיא מִיְלָדוֹתַי
דְּבָרִים וְזְכָרוֹנוֹת לְהַמְשֵׁךְ חַיִּי.**

יהודה עמיחי, מתוך ספרו "פתוח סגור פתוח"
בהוצאת 'שוקן'

גיל פנטו - מארח ומספר נוסטלגיה מקומית -
gilfanto.co.il

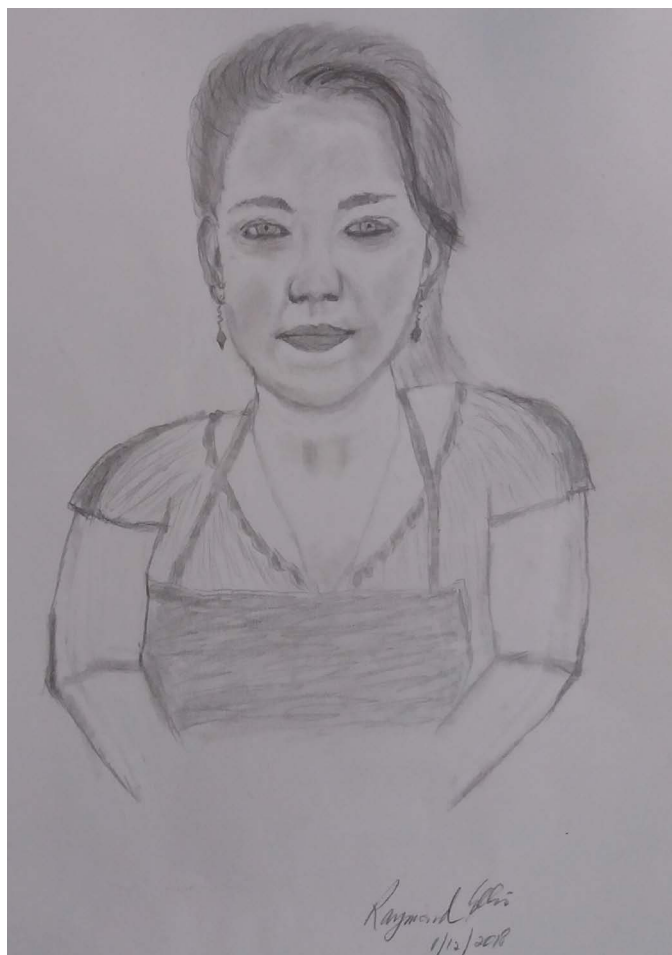
ספויילר: סיכמתי עם גיל שיגיע אלינו לקיבוץ במהלך השנה
להרצאה מרתקת על נוסטלגיה מקומית. ✨

לנו דפנה, ואנחנו מתגלגלות מצחוק. משא ומתן קצר וסיפולוקס עם ברז אדום עובר לידיי. כשסיפרתי לגיל שאנו מגיעות מקיבוץ הזורע אמר לי שמחכה לנו הפתעה בביתו. במעלה המדרגות הירוקות, כשנפתחת הדלת, נעתקת נשימתנו. העולם, כפי שאנו מכירים אותו נשאר בחוץ, וההרגשה היא כאילו נסענו במנהרת הזמן כמו בסדרה עם דאג וטוני שלא פספסתי אף פרק שלה כשהייתי ילדה.

אחרי ההתפעלות הראשונית, אני מוצאת את עצמי מסתובבת שוב ושוב בין הפריטים המונחים על השולחן הגדול, על המדפים, במטבח ובשירותים. אחת, השירותים. עולם שלם של סבונים וכלי ניקוי. יום שלם אפשר לבלות רק בחדר הקטן הזה.

גיל מסובב אלינו כורסה ישנה, שבתחתיתה חרוט בעץ: 'תעשיית רהיטי הזורע, מס קנייה שולם- 4 ל"י'. בדירה שהיא מוזיאון עורכים מסיבות יום הולדת ומפגשים משפחתיים וכל מפגש כזה מעלה סיפור, כמו הסיפור על דגל ישראל שנתפר מבד סדין לבן ומכנסי עבודה כחולים. כמו קופסת הסוכריות שהייתה בביתו של גיל, כמו משחקי הילדות 'הידד', אני רוקמת' וכל השלטים על המספרות, הגלנטריות וקופסאות המזון עם הגרפיקה המיוחדת לאותן שנים. לרגע נדמה לי, שאם אפתח את אחת הדלתות, יחכו

ריימונד אליס /

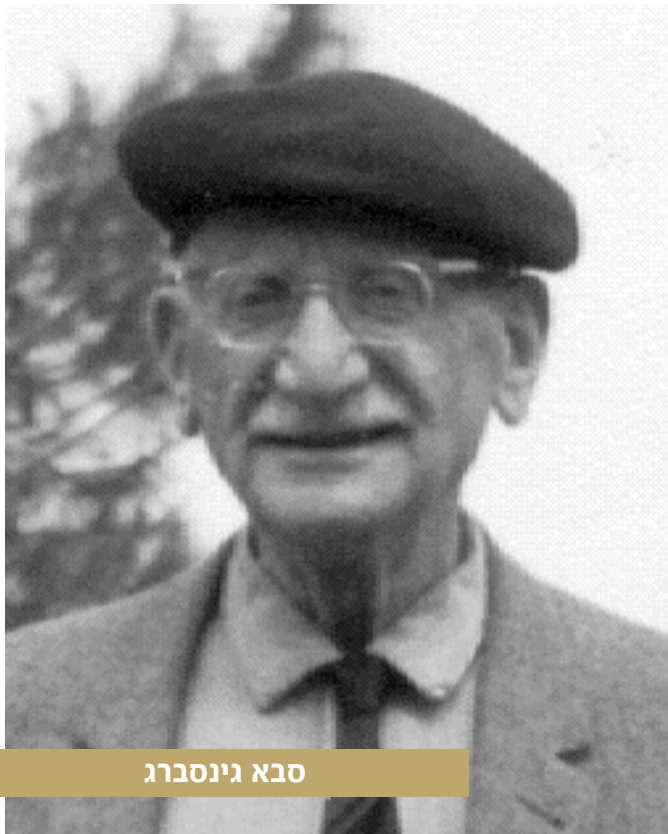

מעות קטנות / שבתאי פרידמן

מאמר קצר שנכתב ע"י שאול גינוסר לזכרו של סבא גינסברג / בשער 4.2.1983

סבא גינסברג ז"ל, אחד מהסבים "הבולטים" בנוף הקיבוץ, היה כל שנה מדליק נר ראשון של חנוכה כ"זקן השבט". תמיד היה מלווה את ההדלקה בברכה שהוא כתב - בעברית. פינה זו מקודשת לזכרו / צוות הארכיון

סבא גינסברג

סבא גינסברג היה אביו של שאול גינוסר (סבא של רחל, אוריאל ושלומית {פרידמן} גינוסר) ושל אסתר לביד (סבא של עדה ונועה לביד)

וכך כתב שאול גינוסר, בנו:

ביום 5 בפברואר תמלאנה 100 שנה להולדת אבינו היקר. דמותו התמירה והקורנת מלווה אותנו ואת ידידיו הרבים במשך השנים. הוא לא היה חבר, אך השתלב היטב במרקם החברתי של קיבוצנו, התגאה בו, הסביר פנים לחברים וילדים רבים שגמלו לו בהבעת רגשי הערצה וחיבה. פועלו השקט והמתמיד בקרב הסבים והסתבות של אז יכול לשמש לנו דוגמה ומופת. אהב את חגי הקיבוץ, היה מופיע בין המציגים על הבמה בנשפי פורים ומדליק שנה בשנה נר ראשון של חנוכה במעמד כל הקהל.

הנה ברכה אחת מפרי עטו:

"שוב אנו מדליקים נר ראשון
במגורת חנוכה בשמחה וששון.
שירו השירים כמו שתמיד עשיתם
תקבלו מתנות כמו שעוד לא ראיתם.
נקווה שהימים מהים עד הסוף
יהיו נעימים, בריאים ומלאי כל טוב."

סבא גינסברג בהדלקת נרות חנוכה

מתוך זיכרונותיו של סבא גינסברג, אותם רשם בשפה הגרמנית בשנת 1953 לנכדיו:

"כאשר תגיעו להבגת התוכן של זיכרונותיי, אבל עוד לא להבגת השפה הגרמנית בכתב ובעל פה, אזי תפנו - אם בכלל יהיה לכם עניין בכך - אל אבותיכם ואימהותיכם אשר כל כך הרבה פעמים הפצירו בי לרשום את זיכרונותיי. אולי הייתי צריך ללמוד עברית יותר טוב ויותר מהר, אזי אולי אתם הייתם מבינים, אבל כל כך הרבה זמן לא אוכל לחכות. עוד עשרים שנה עד שאוכל להתחיל לכתוב בעברית - זו דרישה מופרזת."

סבא גינסברג נפטר בשיבה טובה ב-10 במאי 1966. אני בני משפחתו, מתגאים בזכרו.

10 שאלות ותשובות עם אברהם לוי

גיל: 80 (לפי הדרכון המרוקאי)

מצב משפחתי: נשוי למרים מזה 54 שנים. אב ל-3 בנות ובן וסבא ל-8 נכדים.
מקצוע: עבד בעבר בשלל מקצועות: פרדסן, משווק של המשתלה, רכז קניות ועבודתו האחרונה לפני היציאה לפנסיה הייתה כמשווק במב"א.
סימן היכר לזיהוי: הולך ושר או שורק.

1 זכרון מעניין מהילדות?

אני בן 4. לומד בחדר בעיר מְקֶנְס שבמרוקו. יושבים במעגל כל הזאטונים מול אותיות שצריך לשנן. הרב מצביע על אות ואם אני טועה אני חוטף מהרבי צליפות שוט. אני זוכר שמרוב כאב ופחד ברחתי מהחדר הביתה אל אימא. כשאבא שלי שמע שברחתי הוא אמר שלמחרת הוא ילווה אותי לחדר. חשבתי שיגן עליי אך במקום זה כשהגענו לחדר בבוקר אבא אמר לרב: "אתמול הוא ברח אז תן לו על כך 10 מלקות". עד היום האירוע הזה רודף אותי ואינני יכול להבין איך ההורים ידעו על ההצלפות והסכימו לכך.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

"בית ספר תלמוד תורה בְּקֶנְס". החיפוש אחרי המונח הזה הוא חלק מחיפוש אחר חומרים לספר שאני כותב בימים אלו על חיי, ספר שכנראה יענה לשם "ברהם" - השם שלי כילד במרוקו. בחיפוש באינטרנט מצאתי, בין השאר, תמונה של חגיגה שנערכה ב-1951 בבית הספר לכבוד יום העצמאות של מדינת ישראל.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

התחביב האישי שלי הוא בבניית צעצועים מעץ (ראו בתמונה למעלה). יחד עם חנוך מוכנדורף הקמנו נגריה קטנה מאחורי הבית ואני נמצא שם כל יום, ולפעמים כל היום. אני יכול לבלות שם ללא חשבון של זמן עד שעות הערב המאוחרות. זהו תחביב שיש בו הנאה גדולה עבורי. מעבר לתחביב הפרטי אפשר לראות כסוג של תחביב חברתי את ההתנדבות שלי. התנדבתי כ-9 שנים במקלט לנשים מוכות, כיום מסייע לחברים וותיקים בסידורים בבתי שלהם וכמו-כן עובד שני ערבים בשבוע עם נוער בסיכון ביוקנעם. תרומה לקהילה היא עבורי סוג של תחביב מאוד מספק.

4 מהו החטא הקטן שלך ("הגילטי-פלז'ר")?

צפייה בתחרויות ספורט, ולא כל כך משנה איזה תחרות... כאשר אני מגיע הביתה עייף מתלאות היום-יום אני מתנתק מהאינטנסיביות של האירועים שסביבי ו"בורח" אל שידורי הספורט. כך את מקום העייפות מחליפה צפייה שיכולה למצוא אותי ער עד שעות הלילה המאוחרות.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

1. בלוס אנג'לס כדי לראות את הפרוייקטים החדשים האדירים שבני תומר עושה. הוא מתמחה בגינון מאוד יוקרתי לבתים של אנשים מהחברה הגבוהה של עיר הסרטים.
2. חלום שמלווה אותי ושכבונתי להגשים אותו הוא להגיע לאיסלנד. מסקרן אותי לראות את הנופים המושלגים ולראות כיצד חיים בכפרים קטנים בסביבה שכזו.

6 מהו הפיספוס שלך?

שלא נהייתי בצבא לטייס. בשנת י"ב במוסד אושר לי על ידי המחנך שלי מוני אלון (לימים גם החותן שלי...) לנסוע פעם בשבוע על חשבון זמן העבודה לרמת דוד כדי להשתתף בקורס דאיה. הגעתי לכך שטסתי טיסת סולו ויש לי תעודת הסמכה לטיסת סולו בדאון. האמנתי וקיוויתי שידע זה יוביל אותי בצבא לקורס טייס ומאוד התאכזבתי כשהתגייסתי, ומשום מה שובצתי לחטיבת גולני.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

אני מקפיד ללמוד כל הזמן. לאחרונה סיימתי ללמוד על שוק ההון, כולל הסמכה לניהול תיקי השקעות. עכשיו אני מתכוון ללמוד לקרוא ולכתוב בשפה הערבית. אני מדבר ערבית מרוקאית ומתקשר ללא קושי גם בערבית שאינה מרוקאית, אבל שואף להצליח גם לקרוא ולכתוב.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

משהו פיקנטי - הייתה לי פגישה עם נשיא ארצות הברית קלינטון... באחת מנסיעותינו ללוס אנג'לס הגענו - מרים ואני - בטויל גם לסן-דייגו. כאשר הלכנו לאורך החוף ראינו התקהלות של אנשים רבים לאורך הרחוב שמולנו. שאלנו את אחד האנשים מה פשר הבלאגן. הוא ענה לנו שזה לכבוד "פרזידנט רייגן". האיש לא היה מעודכן עד הסוף בשושלת הנשיאים של ארצות הברית והעמדתי אותו על טעותו שעכשיו זה הנשיא קלינטון.

הקהל עמד משני צידי הרחוב כאשר מאבטחים שמרו על הסדר ומנעו ירידת אנשים לרחוב. אני, אולי בחוצפה ישראלית אופיינית, עברתי בין המאבטחים שניסו לעצור אותי מלרדת לרחוב. כנראה לא נראיתי מפחיד ובאישור הנשיא השתחררתי מהם וניגשתי ישר אל קלינטון. לא רק שניגשתי אליו גם הצלחתי ללחוץ את ידו, להציג את עצמי - אברהם לוי מקובץ הזורע, ולהזמין אותו לבקר בארץ... לצערי זה היה לפני תקופת הטלפונים הניידים והסלפי וכל שיכולתי לעשות כדי להנציח את המאורע היה להרחיק את המצלמה שלי ולצלם. התמונה נמצאת אצלי עד היום.

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

קפדנות יתר. אם כשאני בונה צעצוע או כיסא מעץ וחסר אפילו מילימטר אחד - אני אפרק ואתחיל מחדש. הקפדנות היא גם מנת חלקי בכל שנוגע לסדר וניקיון - כלי מלוכלך עלול להוציא אותי מדעתי.

10 משהו שמפריע לך ומשהו שאתה אוהב בהזרוע?

מפריע לי: אני תופס את עצמי כאיש חברותי ומאוד רגיש לעוולות חברתיות שנעשות כלפי חברים בקיבוץ. מדאיג אותי שאנחנו לא מצליחים לעמוד בהחלטות ואני שם לב לכך שיש כרסום זוחל בזכויות הוותיקים. נדמה לי שלא תמיד רואים ודואגים עד הסוף לזכויות שמגיעות לחברים.

אוהב: את היחסים הבין-אישיים שנרקמים בין חברים בקיבוץ. אני אוהב בערב שבת לשבת במועדון לחבר ולפגוש חברים - כל פעם אנשים אחרים. יש משהו מאוד יפה ביחד החברתי שאנחנו מצליחים עם כל השינויים לשמור עליו. בהמשך לכך אני גם מאוד אוהב את הערבות ההדדית בקיבוץ ואת הידיעה שלא ישאירו אף אחד לבד.

תודה לאברהם על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

ראיין: דני נהב